

prima instanță: G. Mîțu
instanța de apel: I. Cimpoi , N. Craiu, N. Simciuc

dosarul nr. 3ra-582/16

Î N C H E I E R E

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Maria Ghervas

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Municipale Gospodăria Comunal Locativă Cahul împotriva Întreprinderea cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la obligarea încheierii contractului de furnizare a energiei electrice,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2015, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 28 iulie 2014, Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „RED Union Fenosa” SA cu privire la obligarea încheierii contractului de furnizare a energiei electrice.

În motivarea acțiunii a indicat că în baza hotărîrii Judecătoriei Economice de Circumscripție din 19 februarie 2003 în beneficiul furnizorului energiei electrice a fost încasat de la Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul datoria în suma de 303549,71 lei.

Susține că executarea hotărîrii menționate a fost remisă spre executarea silită executorului judecătoresc, însă la data de 17 februarie 2005 titlul executoriu a fost restituit fără executare creditorului ÎCS „RED Union Fenosa” SA, iar reclamantul Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul a fost deconectat de la furnizarea energiei electrice pînă la achitarea datoriei.

Indică reclamantul că potrivit legislației pîrîtul nu are temei legal de încasare a datoriei, iar la adresările cu cerința de a încheia contractul de furnizare a energiei electrice, ultimul refuză pe motiv că nu a fost achitată datoria, fapt ce contravine prevederilor art. 25 al Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice

aprobat prin hotărîrea Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 393 din 15 decembrie 2010.

Solicită încheierea contractului privind furnizarea energiei electrice între ÎCS „RED Union Fenosa” SA și Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul.

Prin încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 30 martie 2015, s-a dispus înlocuirea în proces a pîrîtului ÎCS „RED Union Fenosa” SA cu succesorul acestuia în drepturi ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL (f. d. 63).

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2015, acțiunea a fost admisă integral, fiind obligat pîrîtul ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL să încheie cu reclamantul Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul contract de furnizare a energiei electrice cu includerea în conținutul acestuia a tuturor clauzelor prevăzute în Anexa nr. 2 la Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice, aprobat prin hotărîrea Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 393 din 15 decembrie 2010 și la tarifele aprobate de Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică pentru consumatorii non casnici.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 ianuarie 2016, a fost respins apelul declarat de ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL și menținută hotărîrea primei instanțe.

La adoptarea hotărîrilor judecătorești, în susținerea concluziilor atît prima instanță, cît și instanța de apel s-au axat pe prevederile art. 669 alin. (1) Cod civil, care reglementează obligația de a contracta și indică că dacă deține o poziție dominantă pe piață, una din părțile contractante este obligată să contacteze în acest domeniu. Ea nu poate să impună fără motive temeinice celeilalte părți condiții contractuale disproporționate.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanță de apel a reținut că prima instanță justificat a ajuns la concluzia de a obliga ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL să încheie cu Întreprinderea Municipale Gospodăria Comunal Locativă Cahul contract de furnizare a energiei electrice,

La 18 februarie 2016, ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerînd-o neîntemeiată și emisă cu aplicare eronată a normelor de drept material, instanța de judecată interpretînd eronat legea, și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, indicînd prevederile art. 432 alin. (2) lit. a), c).

Astfel, susține că prin legea cu privire la energia electrică s-a introdus excepții de la obligația de a contracta, iar legea prevede că condițiile sau excepțiile sunt prevăzute de Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice, aprobat prin hotărîrea Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 393 din 15 decembrie 2010.

Sub acest aspect invocă că pct. 33 al Regulamentului enunțat prevede că, furnizorul este în drept să refuze încheierea contractului de furnizare a energiei electrice cu solicitantul în cazul în care solicitantul are datorii la alte locuri de consum, refuzul fiind argumentat în scris, iar furnizorul este obligat să încheie contractul de furnizare a energiei electrice, în termenele prevăzute de prezentul Regulament, în cazul

în care solicitantul a înlăturat cauzele ce au constituit motivul refuzului din partea furnizorului, fiind greșit argumentul instanței de apel că normele invocate se referă la conectarea sau întreruperea livrării și nu la conectare, or norma enunțată acordă dreptul de a refuza încheierea contractului.

Totodată, invocă că instanța a interpretat eronat legea, prin luarea în seamă doar a obligației unei părți și evitînd a lua în calcul obligația corelativă a potențialului consumator.

Susține că interpretarea eronată a dus la neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată și anume prevederile art. 33 din Regulamentul sus enunțat.

Mai invocă că Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul, a avut un contract de furnizare a energiei electrice încheiat în 1998 pentru NLC 3163221.

La fel, apreciază că instanța de apel nu are dreptul de a pune la îndoială existența unei datorii la locul de consum NLC 3163221 și faptul furnizării energiei electrice către Întreprinderea Municipală Gospodăria Comunal Locativă Cahul.

Consideră că punerea la îndoială a faptelor constatate printr-o hotărîre judecătorească irevocabilă, este o încălcare a legii procesuale care a dus la soluționarea greșită a pricinii și încălcarea dreptului de proprietate a recurentului.

La 24 martie 2016, Întreprinderii Municipale Gospodăria Comunal Locativă Cahul a depus referință asupra recursului declarat de către ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL, invocînd caracterul neîntemeiat al acestuia și legalitatea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei instanței de apel din 14 ianuarie 2016 a fost expediată în adresa participanților la proces, inclusiv recurentului ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL, la data de 27 ianuarie 2016, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire nr. 12792 (f. d. 126).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 18 ianuarie 2016 în termen.

Examinînd temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL, este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau

aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Nu pot fi reținute probele anexate de recurent la cererea de recurs, deoarece nu pot fi anexate la cererea de recurs și nu sunt examinate de instanța de recurs probe adiționale ale participanților la proces care confirmă existența sau inexistența circumstanțelor de fapt cu caracter material-juridic, pe care se întemeiază pretențiile sau obiecțiilor părților, or potrivit art. 442 alin. (1) CPC, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

La fel, instanța de recurs respinge argumentele recurentului, precum că instanța de apel a pus la îndoială faptele constatate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, ce prezintă o încălcare a legii procesuale, care a dus la o soluționare greșită a pricinii, deoarece acestea sunt declarative, atâta timp cât la materialele dosarului nu este anexată o astfel de hotărâre pe care se bazează recurentul.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către ÎCS „GNF Furnizare Energie” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Maria Ghervas